

Життя продовжується, не зважаючи ні на що!

Вже закінчується 4 місяць реальних воєнних дій. І той, хто вірив, що воєнні дії його особисто не торкнуться і не прийде ще раз у його домівки війна, вже вимушений був перемістися разом зі своїми університетами у інші міста України і шукати своїх студентів, працівників та професорсько-викладацький склад по всьому світу. Спочатку був шок, хтось з нас переживав все це вже вдвічі (перший раз – у 2014 році, коли покидали території Луганську і Донецьку), потім – відчуття реальності (прозрівання), а от тепер – необхідність працювати, шукати нові горизонти подальшої освітньої праці, творчості, підкріплення своєї віри у відбудову наших територій, країни і повернення до мирного життя! Бо життя не стоїть на місці, ми маємо вірити в себе, у свій потенціал і людські можливості, що дозволяють мобілізуватися, об'єднуватися, організовуватися, підтримувати один одного заради нашого ще кращого майбутнього!

Так все це не просто робити, коли деякі колеги з інших не окупованих територій, та поза зоною воєнних дій, навіть, не розуміють, що означає залишитися вдруге без нічого... Коли навкруги тебе вже руїни, а треба спасати своїх дітей чи підтримувати інших і думати про те куди їхати, що роботи, як далі жити... Менш за все думаєш, а що треба взяти із собою... А вже потім, коли вже й домівки немає, розумієш, що треба було б і щось інше прихватити із собою, щоб продовжувати далі повноцінне життя та працю... І як же тяжко приводити до тями своїх рідних, учнів, студентів, підтримувати їх віру у майбутнє...

У нас, безумовно, все вийде, бо ми сильні, професіонали своєї справи та найкращі фахівці в освіті! І не зважаючи на те, що ми вимушені працювати в таких умовах, ми не зупинимось доказувати і підтверджувати, що нам все це по силам. Інакше і не може бути! Наші освітяни дійсно найкращі, бо ті знання, сучасні практичні навички, які саме сьогодні треба прививати студентам, стануть у нагоді усюди... Тому не випадково, наших студентів готові забирати більшість країн світу, надавати гранти на навчання та створювати умови для продовження їх освіти. Але хочеться сказати тим, хто вже виїхав і не може наразі повернутися до своїх домівок: «Не забувайте своє коріння, не залишайте зв'язків з українськими вишами, бо це ваша професійна колиска! Ви - наше реальне зрощене високо кваліфіковане майбутнє! Ми пишаємося усіма вами!» Бо якщо наші студенти – достойні кандидати на навчання у іноземних вишах, то наша освіта на правильному шляху!

Тож, не зважаючи ні на що, підтримуємо один одного, об'єднуємо свої зусилля для відбудови нашого майбутнього суспільства за допомогою сьогоднішніх наших випускників; відновлюємо на більш високому інформаційному рівні освітній процес, дивимось із певністю у майбутнє, віримо в себе і в нашу суцільну перемогу на усіх фронтах, в тому числі економічних, освітянських і міжнародних з Україною в наших серцях!

Головний редактор науково-виробничого
журналу «Часопис економічних реформ»

Т.В. Калінеску